

antydde, da jeg begyndte denne Forespørgsel, at forvare Forespørgerne imod, at man skulde indvende imod os, at det, vi vilde, kun var en luftig Lante, der var bygget paa en Theori. Jeg tror navnlig ved at henvise til den sadsfisse Instrux at have godtgjort, at der ikke alene er en Mulighed for, at en saadan Skyldsætning kan indføres i Theorien, men at det, eftersom den jo har bestaaet i det nævnte Land i over en Menneskealder til Folkets Tilfredshed, saaledes ogsaa er bevist, at Lanten kan gennemføres i Praxis. — Maaske jeg endnu, inden jeg slutter, maatte gjøre en anden lille Bemærkning om den særlige, specielle Grund, der kunde være til at tage fat paa den paagjældende Sag saa hurtigt som muligt. Medens det, som jeg har anført imod Skyldsætningen, som den nu er, maaske Altsammen kunde tale for at afløse disse uheldige Forhold og indføre en ny Skyldsætning, vil den særlige, specielle Grund, jeg nu vil nævne, maaske tale for, at man saa snart som muligt begyndte derpaa. Jeg skal strax nævne, hvad jeg egentlig ikke haaber at blive modfagt i af ret mange Medlemmer, at det jo ikke vil tage saa ganske kort Tid at gennemføre en saadan Reform. Uden at jeg skal angive den bestemte Vej, ad hvilken man kunde gaa frem ved den nævnte Leilighed, skal jeg dog som den saa at sige almindeligste Vej, som man altid pleier at gaa frem ad, naar man vil begynde paa en Reform, nævne Nedsættelsen af en Kommission. Nedsættelsen af Kommissioner er noget saa Almindeligt, at man kan sige, at en Kommission faar man altid, men om man faar den tilsigtede Reform, er en anden Sag. En saadan Kommission som denne maa imidlertid selvfølgelig have Tid til at udarbejde sine Planer og fremkomme med sine Forslag. At Kommissioner igrøvrigt heller ikke altid have været saa hurtige, eller paa ganske kort Tid have udført deres Arbejde, derom synes jo de sidste Kommissioner, vi have nedfat, at vidne, men jeg agter igrøvrigt ikke at gjøre nogen Bemærkning dertil. Det er langt bedre, at en saadan Kommission udarbejder sine Ting med Dygtighed, Klarhed og Grundighed og derfor ogsaa anvender større Tid dertil, end at det Modsatte finder Sted. Naar Kommissionen er bleven færdig med Sagens Forberedelse, vil den jo foreligge for Thinget, og hvad jeg har sagt om den Tid, det er fornødent for Kommissioner at bruge, kan jeg maaske med ligesaa stor Føje anvende paa Rigsdagen, navnlig naar der er Tale om Reformers Indførelse paa Rigsdagen. Det er selvfølgelig ikke min Mening at reise nogen Anke for Langsomhed mod dette Thing, og Gud bevare mig for at komme med Sligt ligeoverfor det høie Landsting; jeg agter ikke at reise nogen Behreidelse for Langsomhed imod nogen af Rigsdagens Afdelinger, jeg fremdrager kun det simple Faktum — og det vilde være urigtigt at gjøre det Modsatte gjældende — at, naar en Reform

skal gennemføres, kan det ikke ske i stor Hast, men der maa nogle Aar gaa hen, forinden Rigsdagen kan blive færdig med sit Arbejde. Og er Rigsdagen bleven færdig, er Sagen jo ikke til Ende dermed, saa skal den føres ud i Livet eller, som det her vil blive, i Skovene, og at Arbejdet der er af den Betskaffenhed, pleier at tage lang Tid, derom vidner jo i høi Grad den ny Matrikel, som man brugte 38 Aar til. Skjøndt jeg nødig vil forliges med den Lante, at det Arbejde, som her skal gennemføres, i Forhold til det Areal, som skal behandles, skulde kræve en lignende Tid, kan jeg dog ikke tænke mig Andet, end at, selv om jeg gaar ud fra, at man paa alle Stadier vil fremskynde Sagen saa meget, som det er muligt, i Erfjendelsen af, at der her foreligger en Sag, der har stor Fordring paa at blive gennemført hurtigtst muligt, vil den ikke kunne gennemføres i stort kortere Tid end en halv Snes Aar. Et saadant Tidsrum er nødvendigt, selv om Alt fremmes med den største Iver; og man sympathiserer med Sagen. Men dette, at Sagens Gjennemførelse vil tage en saadan Tid, kan ikke anses som en Grund til ikke at tage fat derpaa, thi selv om denne Tid maa gaa bort til Sagens Forberedelse, er der egentlig ikke tabt Noget derved, idet dette Tidsrum maa kunne udgjøre Noget af den Barfæstid, som det dog vil blive nødvendigt at indrømme de Statterdere, der ville faae en saa betydelig Forrykkelse af deres Skatter. — I hvad jeg her har udtalt, tror jeg paa det Nærmeste at have angivet, hvad der har været Anledningen for Forespørgerne til at stille nærværende Forespørgsel til Finanzministeren og Indenrigsministeren, der lyder saaledes: „Agter Regjeringen i en nær Fremtid at foretage de fornødne Skridt til en Forandring af Skyldsætningsforholdene ved Skovene i Danmark?“

Indenrigsministeren (Steel): Jeg maa begynde med at udtale en Beklagelse over, at det ikke har været mig muligt fra denne Plads at følge i det Enkelte paa ethvert Punkt det ærede Medlems Udtalelser. Disse vidne ganske vist om megen Interesse for Sagen og megen Fliid med Hensyn til at sætte sig ind i de forskellige Forhold, men det forekommer mig dog, at de paa enkelte Punkter ere gaaede bort fra det, der egentlig er Gjenstanden for Interpellationen. Naar det ærede Medlem ansøgte en Række af Exempler paa Anomalier, som skulde finde Sted baade med Hensyn til Skovenes Betskatning indbyrdes og med Hensyn til Skovenes Betskatning ligeoverfor Ager- og Engshartkornet, vil jeg sige, at det er meget vanskeligt her at anføre Exempler, der have egentlig bevissende Kraft. Det er ganske vist, at der her forekommer mange tilfyneladende Anomalier, men ligesom mange Forhold, der eksistere nu, ere begrundede i Overtenskomster, der baade have været retsgyldige og ogsaa billige i sin Tid, saaledes